

3. Луценко О. Біля Шевченка сорок днів будуть читати вірші. *Газета по-українськи*. 2008. 14 травня. С. 7.
4. Пам'яті товариша-патріота. URL: <http://blog.poltava.to/kucherenko/3045/>
5. Передерій Л. Спом'янімо Володимира Степанюка. *Вечірня Полтава*. 2014. 5 грудня. С. 4.
6. Полтавські дубки на Шевченкові на канівській землі. *Полтавська думка*. 2013. № 17 (25 квітня). С. 5.
7. Словник іншомовних слів / уклад. : С. М. Морозов, Л. М. Шкарапута. Київ : Наукова думка, 2000. 680 с.
8. Словник української мови : в 11 т. Київ : Наукова думка, 1980. Т. 1–11.

Віра Мелешко,
кандидат філологічних наук, доцент,
Полтавський національний педагогічний
університет імені В. Г. Короленка

МИСТЕЦЬКА ПРЕСА ЯК ОДИН ІЗ СЕГМЕНТІВ СУЧАСНОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ПРОЦЕСУ

Літературний процес – поняття, яке в різних літературознавчих школах має неоднакові дефініції. Наприклад, 1) «Літературознавча енциклопедія» подає таке визначення: «Літературний процес – безперервний, надзвичайно складний, іноді суперечливий, іноді регресивний розвиток літератури, який визначається всією сукупністю явищ і фактів, спричинених як єдиними нормами загальнолітературного світового розвитку, так і його національними особливостями» [4, с. 573-574]; 2) словники «пишуть» про літературний процес як різноманітне історико-мистецьке явище, що характеризується змінами у стилях і напрямках художньої творчості, у виражально-зображувальній системі художніх засобів, у тематичній і жанровій своєрідності творів тощо; 3) науковець Василь Пахаренко вважає літературний процес сукупністю загальнозначущих

змін у літературному житті у великому історичному часі. Дослідник також виокремлює складники літературного процесу, зауважуючи, що в кожний історичний період він уключає в себе як власне словесно-художні твори, так і форми їхнього суспільного побутування: публікації, видання, літературну критику, читацькі реакції, що знаходять місце в епістолярній літературі та мемуарах [5].

Ми розглядаємо мистецьку пресу як один із сегментів сучасного літпроцесу. Такі видання, окрім того, що «репрезентують на своїх сторінках матеріали на культурно-мистецькі теми, ... розвивають аналітичне та художньо-образне мислення читачів ... формують інтелектуальний простір нації» [2, с. 47]. Справді, літературно-художні видання презентують не лише саме явище сучасного письменства, а також критичну рецепцію його.

Мистецька періодика України XXI століття охоплює друковані та електронні журнали, часописи, газети.

Найперше згадуємо «Літературну Україна» – щотижневик, орган правління НСП України. Її включено до «Книги рекордів України» та нагороджено дипломом у категорії «Література»: це періодичне видання визнано «найдавнішою україномовною українською літературною газетою, що нині виходить» [4]. За нашим спостереженням, «літературка» пройнята глибоким патріотизмом, мудрістю слова, пошаною до співвітчизників.

Утвердилася в мистецькому просторі «Українська літературна газета» – у минулому місячник літератури, мистецтва, критики, наукового і громадського життя, який виходив у Мюнхені у 1955 – 1960 рр. 9 жовтня 2009 року газету відродили в Україні й нині вона існує як друковане та онлайн медіа.

Найстабільнішу частину літперіодики впродовж тривалого часу складають журнали, що виходять під егідою Спілки письменників України: 1) «Дніпро» (виходить з 1927 р.) – щомісячний літературно-художній та громадсько-політичний ілюстрований журнал. Редакція часопису шукає здібних письменників і пропагує їхню творчість; 2) «Дзвін» (виходить з 1940 р.; мав назву «Жовтень») – літературно-мистецький і громадсько-політичний часопис,

який друкує статті про письменників, критиків, перекладачів, про літературні течії, об'єднання, музеї тощо; 3) «Київ» (виходить з 1983 р.) – літературно-художній та громадсько-політичний збірник, який репрезентує не лише словесно-художні полотна, а й оригінальну публіцистику.

Заслуговує на увагу журнал «Всесвіт», який від початку з'яви (1925 р.) послідовно публікує переклади митців слова світового письменства.

Останнім часом з'явилися й регіональні літературні періодичні видання, з-поміж яких – «Полтавська криниця» (заснований у 2018 році). Журнал виходить двічі на рік; першим редактором «Полтавської криниці» був Олексій Неживий (1957 – 2019), нині її очолює Володимир Шкурупій.

Онлайн-часописи – своєрідні базові платформи для обговорення тем літератури, книговидання та аналізу сучасних літературних новинок, подій тощо. Акцентуємо «Читомо» і «ЛітАкцент» як найбільш впізнавані онлайн-медіа про письменство і поміж професійної спільноти, і поміж масового читача.

«Читомо» (його поява припадає на 2009 рік) – популярний сьогодні «медіа про книгу в усіх її проявах і про осмислене читання як трамплін, інструмент для самоосвіти та реалізації» [6]. Онлайн-часопис заснований Оксаною Хмельовською й Іриною Батуревич, редактором відділу літературної критики є Тетяна Петренко. Часопис оперативно друкує відгуки, рецензії на книжкові новинки, пропонує оглядові статті. До речі, «Читомо» випустило друком «Екземпляри ХХ. Літературно-мистецька періодика ХХ століття» – про знакові літературні й мистецькі періодичні видання, що функціонували в минулому столітті на території України або в діаспорі за участі вихідців з України [1].

«ЛітАкцент» – сучасний портал про сучасну літературу, зорієнтований на молоду аудиторію і цікавий для тих, «хто має смак до гарної літератури і хоче зіставити свої оцінки новинок із судженнями літературознавців» [3].

Джерела та література

1. Видання «Екземпляри ХХ. Літературно-мистецька періодика ХХ століття». URL: <https://telegraf.design/news/vydannya-ekzemplary-xx-literaturno->

mystetska-periodyka-xx-stolittya-vyjshlo-drukom/

2. Глушко М. Мистецькі журнали в сучасній Україні: особливості контенту. *Вісник Львівської нац. академії мистецтв*. 2016. Вип. 29. С. 47–57.
3. ЛітАкцент. URL: <http://litakcent.com/about/> «Літературна Україна» – найдавніша газета про літературу. URL: <https://vsiknygy.net.ua/news/22825/>
4. Літературознавча енциклопедія: у 2 т. / авт.-уклад. Ю. І. Ковалів. Київ : ВЦ «Академія», 2007. Т. 1.
5. Пахаренко В. Українська поетика. Черкаси : Відлуння-Плюс, 2002. 319 с.
6. Читомо. URL: <http://www.chytomo.com/pro-nas/>

Mykhailo Rakhno,
PhD in Philology,
Poltava V. G. Korolenko National Pedagogical University;
Ruslana Shramko,
PhD in Philology, Associate Professor,
Poltava V. G. Korolenko National Pedagogical University

**PARTICIPLE II / VERBOID AS A VERBAL REALIZER OF SUBJECT
 STATE AND ATTITUDE PREDICATE IN THE NATIONAL LINGUAL
 WORLD-IMAGE OF THE BRITISH AND THE UKRAINIANS
 (BASED ON JANE AUSTEN’S NOVELS)**

Verbalization of inner state and attitude of the subject as an active communicator plays an exceptionally important role in formation and vigorous functioning of the conceptual and lingual world-image of a particular nation as the range of such lingual devices has to cover different situations of everyday communication when the speaker relies on self-reflection / interacts with the collocutor’s inner world. Communication of imaginary experiensives can be included there as well. These experiensives, being characters in the literary discourse, similarly deal with their feelings, perceptions and emotions, share their mood and show their attitude to other characters or the fictional reality matrix. The formation of context-determined emotional bilateral subject-subject